

Kristova autorita

Ježíš dokázal zapůsobit na lidi a učil s velkou autoritou. Nebral od lidí peníze a jeho posluchači mohli vidět, že obětoval svůj život chudým. Byl vnímavý a uměl naslouchat, učil jako Boží muž, jako muž s autoritou. Učil jako vzdělanec.

Jeho současníci nevěděli, že jeho autorita je neomylná, protože nevěděli, že je Syn Boží. Vnímali, že jeho učení je naprosto neobyčejné. Ten učenec, který kázal s překvapivou autoritou, se projevoval jako neobvykle skromný. Kristova výřečnost asi nebyla zvláště pozoruhodná. Naopak jeho prostota posluchačům vyhovovala. V evangeliu se mluví o sklizni, o ptáčích, o stromech. Mluví o zeleném stromu, o usychajícím stromu, o zvířatech... Říkal božské věci velmi prostým způsobem. Měl velké znalosti, ale nedával je najevo, aby zapůsobil. Mluvil a kázal s autoritou, kterou mu dal jeho otec. Stále mluvil ve jméno svého Otce. Jeho pokora se všem líbila. Přizpůsoboval se těm, k nimž mluvil. Mluvil opravdově.

Jeho postoj je platný dosud. Umíme rozpoznat ty, kteří mluví opravdově, a ty, kteří mluví falešně. Určitý člověk vyvolává dojem podle toho, jakým způsobem mluví, jak se dívá, takže je hned jasný rozdíl mezi upřímným člověkem a pokrytcem. V televizi je to úplně charakteristické. Když někdo nemluví opravdově, divák ztrácí pozornost a přepíná. Lidi se dívají, ale ty řeči neposlouchají. Nikdo nikdy neměl takovou hloubku jako Kristus.

Nerozumoval. Jeho učení nebylo založené na okázalých důkazových výkladech. Farizeové rozumovali neustále. Pořád se ho pokoušeli nachytat na různých otázkách disciplinárních, kanonických, na otázkách souvisejících s předpisy. Ježíš jejich často přihlouplé nástrahy vždycky využil ve svůj prospěch, aby se ve své odpovědi dostal co nejhloub. Z toho důvodu farizeové a ti, kteří se snažili Ježíše vyvést z rovnováhy, jeho odpovědím vůbec nerozuměli. Anebo rozuměli, ale odmítali je.

Kristus vysvětloval a dokládal. Jeho řečnický talent je pozoruhodný, vždycky se vyjadřuje pomocí obrazů. I dva tisíce let poté by ti, kteří vyučují, zvláště pak kněží, měli používat obrazy. Vždyť z tolika dnešních příběhů by bylo pěkné podobenství. Můžeme předávat evangelium mnohem lépe, pokud kněží budou umět využít aktuální příběhy. My kněží máme za úkol vyučovat a měli bychom mluvit k lidským srdcím, ne hlavám.

Guy Gilbert – Evangelium podle svatého lotra

Prameny, odkazy

Meinrad Limbeck – Evangelium sv. Marka – Malý stuttgartský komentář;
Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; www.biblickedilo.cz;

Další texty v týdnu

Po: 2 Sam 15,13-14.30;16,5-13a; Mk 5,1-20

Út: 2 Sam 18,9-10.14b.24-25a
.30-19,4; Mk 5,21-43

St: 2 Sam 24,2.9-17; Mk 6,1-6

Čt: Mal 3,1-4; Žid 2,14-18; Lk 2,22-40

Pá: Sir 47,2-13; Mk 6,14-29

So: 1 Král 3,4-13; Mk 6,30-34

biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013

www.vezmiacti.cz

4. neděle v mezidobí – cyklus B

29. ledna 2012

²¹V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. ²²Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. ²³V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: ²⁴„Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi: Svatý Boží!“ ²⁵Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ ²⁶Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. ²⁷Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ ²⁸A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Mk 1,21-28

Úvod k meditaci

Boží přítomnost je vždy nesnesitelná pro Zlého. Proč se tolik díváme, že jsme nepřijatelní a nepohodlní těm, kteří jsou v držení Zlého? Vždyť to je skvělé znamení, že v nás žije, je přítomný Ježíš! Zlý a všichni, kteří jsou jeho, se musí ozvat: Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský? Sv. Ignác říká, že padlí andělé jsou smrtelně nebezpečnými nepřáteli lidské přirozenosti. Neberme působení padlého anděla na lehkou váhu. Není s ním žádná dohoda. Nemá smysl se s ním domlouvat, myslet si, že to jde bez rázného: „Odejdi! Mlč!“ I dnes jsou jevy – jakási neschopnost se vymanit z hříchu, neřestí – kdy musíme myslet na zvláštní spoutanost zlem, na posedlost. Ale jedno je zřejmé: Snadnější je hned v počátku odporovat, než na konci být zbaven posedlosti! Modleme se vždy upřímně, především v modlitbě Otčenáš, aby nás Pán zbavil Zlého.

Výklad biblického textu

Kontext: První Ježíšův zázrak podle Markova evangelia je po úvodních událostech v prvních dvaceti verších evangelia (vystoupení Jana Křtitele, Ježíšův křest, pokušení na poušti, první ohlášení radostné zvěsti – evangelia, povolání prvních učedníků).

v. 22: *žasli* – Evangelista Marek má velmi strážlivou slovní zásobu (asi tisíc slov), ale užívá osm různých výrazů pro vyjádření úžasu. Obdiv, otvírá člověka k přijetí druhého a jeho novosti. *ten, kdo má moc* – Ježíšovo učení je nové, byť ze starého vychází. Není totiž jen opakováním rabínských výroků, jak bylo tehdy běžné („rabi X řekl ...“), a není pouhým rozvíjením tradice. Je to nové učení, které není ani líbivé, ani jen zajímavé, ale je mocné. Ježíš jedná s autoritou a tato jeho moc nad zlem plyne z Ducha, kterým byl Ježíš naplněn.

v. 27: Toto slovo evangelia potřebují slyšet i ti hodní a snaživí křesťané, kteří stále a stále napínají svou vůli, aby se změnili, aby se polepšili, a pak si buď „připisují“ výsledky tam, kde skoro žádné nejsou, nebo se hrouť pod tíhou zjištění, že se nezlepšili, že se nezměnili. Potřebují slyšet zvěst o moci evangelia, o moci, která může být činná v nich, která může uvolnit a vyvolat jejich snahu, jejich dobrou vůli, která ale nemůže být jejich snahou nikdy nahrazena.

**T ý d e n
s B o ž í m
s l o v e m**

1. čtení:

Dt 18,15-20

2. čtení:

1 Kor 7,32-35

Evangelium:

Mk 1,21-28

Srovnání:

Lk 4,31-37

Mt 7,28-29

Mk 1,34

Mt 3,11-12

Mt 4,24

K tématu

S nárůstem zájmu o oblast okultismu, esoteriky a magie se nutnost modlitby za osvobození objevuje stále naléhavěji, jakkoliv zatím v naší místní církvi není běžným jevem – určitě ne tak běžným jako v dobách apostoľských. Přitom prosit za osvobození od zla je součástí života každého křesťana, vždyť v modlitbě Páně se všichni denně modlíme, aby nás Otec zbavil od Zlého. Jak upozorňuje Katechismus, „zlo v této prosbě není něco abstraktního: označuje napak osobu satana, zlého ducha, anděla, který se protiví Bohu“ (čl. 2851). Svě učedníky Ježíš pověřil, aby šířili jeho království především tím, že budou zvěstovat evangelium a modlit se za nemocné a spoutané zlem. Vyhánění démonů jménem Ježíšovým má být dokonce jedním z poznávacích znamení věřícího (srov. Mk 16,17), a to nejen v počátcích křesťanství: „Celé dějiny lidstva totiž postupuje usilovný boj proti mocnostem temnot. Ten boj se zrodil na samém počátku světa a potrvá, jak řekl Pán, až do posledního dne“ (Gaudium et spes, čl. 37).

Všichni máme zkušenost se zlem v oblasti různých pokušení, s nimiž bojujeme základními prostředky duchovního života, jako jsou modlitba, vírou přijímané Boží slovo, svátosti a askeze. Avšak mnozí lidé jsou z různých příčin natolik vnitřně spoutáni působením zlých duchů, že si sami z jejich útlaku nepomohou. Právě proto Pán předal křesťanům moc modlit se za osvobození od Zlého. Nejprve svěřil tuto moc Dvanácti, poté širšímu okruhu učedníků a nakonec všem, kdo v něho uvěří.

Hned v úvodu je nutné předeslat, že modlitba za osvobození není totéž co slavný exorcismus. Modlitbou exorcismu může za současné praxe v katolické církvi sloužit pouze biskup nebo jím pověřený kněz, je jednou z forem veřejné modlitby, a proto je jeho praxe – na rozdíl od jiných modliteb za osvobození – podřízena autoritě církve. Exorcismus je předepsaná modlitba, určená především pro případy posedlosti, tedy pro stavy nejtěžšího duchovního postižení. Modlitby za osvobození nebo za rozvázání vedou k eliminaci tak zvaných menších forem působení zlého ducha, kde není nutno použít modlitbu exorcismu. Také v případech, kdy určitá osoba nakonec potřebuje exorcismus, mohou modlitby za osvobození exorcistovi připravit cestu, pomoci rozlišit konkrétní kořeny působení zla v životě člověka.

Vojtěch Kodet – úvodní slovo Služba osvobozování od zlých duchů

Může démon přebývat v křesťanovi?

Odpověď na tuto otázku se těžko hledá v Písmu, protože do Ježíšovy smrti, anebo dokonce až do Letnic žádní křesťané nebyli. Jediné biblické knihy, v nichž bychom se mohli dozvědět o demonizovaných křesťanech, jsou tak Skutky a epístoly, kde se o osvobozování příliš nemluví. Stále tu však máme příklad Jidáše, který byl jedním z nejbližších Ježíšových následovníků: „Po tom soustu vstoupil do něho [Jidáše] satan“ (Jan 13,27). Ananiáš a Safira byli rovněž členy rané křesťanské obce.

Ale i když nás Písmo nevede k jednoznačnému závěru, zda křesťan může trpět svázaností, zkušenost mi ukázala, že mnozí lidé, kteří vyznávají Krista jako svého Spasitele, jsou sužováni vnitřní demonickou přítomností, přestože se usilovně snaží žít křesťanským životem. Snáze než svázanost u křesťana si představíme, že lidé mohou být naplněni Duchem svatým, a přesto se dopustí těžkého hříchu. V nedávných letech jsme byli svědky toho, že jsou křesťanští vůdcové a kazatelé schopni nejen dílčích výpadků, ale i vážných hříchů. Jak píše apoštol Jan: „Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda“ (1 Jan 1,8).

Jak je tedy možné, že jsme schopni hřešit, a dokonce nechat se zabydlet zlými duchy? Odpověď zní, že zatímco nejhlubší nitro naší bytosti je naplněno Duchem svatým, jiné oblasti – „žádost očí a honosný způsob života“ (1 Jan 2,16) – nejsou dosud pod vládou Ducha svatého. Do jisté míry většina z nás neodevzdala svůj život Pánu Ježíši úplně. Sv. Pavel popsal naši bolestnou situaci takto: „Neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci. Jestliže tedy konám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který sídlí ve mně“ (Řím 7,19-20).

A pokud ve mně žije hřích a bere mi vlastní svobodu jednání, je snad nepředstavitelné, že by totéž dělal zlý duch a zamořoval části mé bytosti? Radnice v mé vesnici může být čistá a nezkorumpovaná, ale co uličky s bary, nevěstinci a zastavárnami?

Francis MacNutt – Služba osvobozování od zlých duchů

Vzala jsem tedy do ruky kříž a zdálo se mi, že mi k tomu Bůh dal sílu. V krátké době jsem si uvědomila, že jsem se tak změnila, že bych se nebála pustit do boje se všemi pekelnými duchy. Zdálo se mi, že je tím křížem všechny porazím na hlavu a volala jsem na ně: „Jen pojďte, chci vidět, co mi můžete udělat, když jsem služebnice Páně!“ A zdá se, že měli ze mně opravdu strach, neboť jsem zůstala klidná i pak. Od té doby mě už ty úzkosti nezneklidňují, ani jsem neměla strach z ďáblů, takže když se mi ukazovali, jak budu později vyprávět, nejen že jsem neměla strach, nýbrž se mi zdálo, že jej mají oni ze mne. Svrchovaný Pán všech věcí mi dal nad nimi takovou moc, že se jich dnes nebojím víc než much. Jsou tak zbabělí, že ztrácejí odvalu, když vidí, že jimi někdo pohrdá. Neútočí přímo, leda na ty, které vidí, jak se lehce vzdávají, anebo když Pán dopustí, aby jejich útoky a pronásledování dodaly jeho služebníkům větší odolnost. Kéž se líbí Jeho Velebnosti, abychom se obávali jen toho, čeho je nutno se bát, tím, že si uvědomíme, že nám může uškodit víc jediný všední hřích než celé peklo: a to je nad slunce jasnější pravda.

Víte, kdy nám zlí duchové nahánějí strach? Když se trápíme starostmi o počty, o rozkoše a o bohatství světa. Milujeme-li a usilujeme-li o to, co máme mít v osklivosti, tehdy jim dáváme do rukou zbraně, kterými bychom se mohli bránit, a svým nezměrným předsudkem je nutíme, aby proti nám bojovali. Jen na to pomyslet budí soucit, neboť by stačilo, abychom se přivinuli ke kříži a z lásky k Bohu všim pohrdali, poněvadž ďábel prchá před takovými úkony víc než my před morem. Ďábel je přítelem lži a lež sama, a proto se nikdy neshodne s tím, kdo kráčí v pravdě.

Vidí-li však, že rozum je zatemněný, všemožně usiluje zaslepit jej docela; a zjistí-li, že někdo je tak slepý, že klade svou spokojenost do věcí tohoto světa, jež jsou nicotné a nestálé jako dětské hry, přesvědčí se, že má co dělat s dítětem, a také s ním tak jedná a baví se tím, že na něho útočí jednou i vícekrát.

Kéž se líbí Bohu, abych já nepatřila mezi tyto, nýbrž podpírána jeho milostí považovala za odpočinutí, co je odpočinutí, za čest, co je čest, za rozkoš, co je rozkoš, a ne naopak. Tehdy bych udělala rohy všem ďáblům a ti by se dali na zděšený útěk. Nechápu, proč se bojím ten, kdo křičí: „Ďábel! Ďábel!“, zatímco by mohl volat: „Bože! Bože!“ – a naplnit peklo zděšením. Cožpak nevíme, že zlí duchové se bez Božího souhlasu nemohou ani hnout? Co jsou tedy tyto liché obavy? Já sama se více obávám toho, kdo má takový strach z ďábla, než samotného ďábla, neboť ten mi nemůže nic udělat, zatímco ti druzí, zvláště jsou-li to zpovědníci, uvrhnou duši do zmatku: jejich vinou jsem strávila několik let v tak těžkých souzeních, že se ještě divím, jak jsem je dokázala snést. Buď veleben Pán, který mi poskytoval svou mocnou pomoc.

Sv. Terezie od Ježíše – Život